

In tijden van pandemie

In deze bijzondere tijden, waarin we 'in ons kot moeten blijven', is het Woord van Leven een hulp om het hoofd niet te laten hangen.

In onze "pastorale eenheid" proberen we iedereen nabij te zijn, vooral de meest kwetsbaren (door gebedsmomenten en vieringen op de website van de pastorale eenheid, door telefoontjes of een bemoedigend woordje in de brievenbus van alleenstaanden, ...) In het pastoraal team hadden we tijdens een videoconferentie besloten om een uitnodiging te verspreiden in alle brievenbussen van de gemeente (6500 inwoners) met het voorstel: als jullie willen kunnen jullie op Palmzondag voor je huis postvatten met palmtakken, de pastores zullen dan langskomen om de palmen te zegenen, zonder water. Persoonlijk vond ik het geen goed idee; het deed me denken aan de "getuigen van Jehovah". Ik heb dat ook zo gezegd aan de groep, maar iedereen vond het wel een mooi idee. Daarom besloot ik te geloven in de inspiratie en mee te doen. En ik ben de uitnodiging gaan ronddragen. Tijdens die opdracht ontmoette ik tot mijn verwondering een jong koppel. Met hen vond – op afstand – een mooi gesprek plaats. Het was voor mij "een knipoog van God". Alsof Jezus tegen mij zei: "vertrouw" op Jezus in het midden, probeer niet altijd alles te begrijpen en te beheersen, maar getuig van wat er in je leeft.

Toen ik zag hoeveel edelmoedigheid en liefde er was bij de mensen van onze parochies voor alleenstaanden en anderen (een kaartje sturen, een telefoontje, boodschappen doen, een cake bakken voor het verplegend personeel van het rusthuis, ...), dacht ik dat het een goede zaak zou zijn om die feitjes te communiceren via de website van ons bisdom of vicariaat. Maar in mij waren er stemmen die zeiden: "Wat zullen de mensen denken: het gaat toch maar om heel kleine gestes, iedereen doet dat, je gaat je tijd verdoen met het schrijven van die boodschap, ...".. Die stemmen brachten me in verwarring en stoorden mij. Maar dan begreep ik dat ik kon vertrouwen op het stemmetje dat me dit idee had geïnspireerd: geloven, ook als je het niet ziet, dat dit gewoon meedelen van wat er lokaal leeft, een kleine bijdrage van liefde kan zijn. Ik deelde dus deze getuigenissen en was zeer ontroerd toen de bisschop me de volgende dag zelf een enthousiaste en dankbare e-mail stuurde.

Marie